

Vi sender nå ut en plan for høsten -78 som har en litt annen oppbygging og karakter enn NKS' tidligere planer. De siste par åra har sentralen lagt ganske detaljerte planer for hele organisasjonen samla som skulle tillempes med små eller ingen endringer på hvert lag. Dette har blitt kritisert helt rett fra mange steder f a) Fordi forholda har vært forskjellige på de forskjellige stedene og oppgavene planene har stilt har noen steder ikke vært i samsvar med de faktiske behova. Dette har vært en skadelig subjektivistisk feil fra sentralens side. b) Fordi slik detaljplanlegging fra sentralens side i noen grad har hindra at laga har kunnet utvikle sine egne sjølstendige planer. Dette har hindra utvikling av sjølstendighet og initiativ fra lagstyrer og distriktstyrer.

Blant annet for å korrigere disse feila vil sentralstyret sende ut en rammeplan som streker opp de tre viktigste oppgavene for forbundet som helhet. Vi vil ikke prioritere mellom disse oppgavene innbyrdes fordi situasjonen er så forskjellig på de ulike stedene at det ikke er mulig å ha samme prioriterang alle steder.

I tillegg til rammeplanen sender vi ut en mer detaljert utarbeida plan for Oslo distriktet. Denne planen som er utarbeida av ledelsen i Oslo og sentralstyret under ledelse av partiet, er ment å tjene som eksempel på hvordan planen kan tillempes lokale forhold og utvikles på sjølstendig vis.

Lagstyrer og distriktstyrer må i samråd med partiet lokalt arbeide med å utvikle en konkret plan tilpassa de lokale forholda, med utgangspunkt i rammeplanen og eksempelet fra Oslo.

De viktigste oppgavene.

Etter de foreløpige plandiskusjonene med styrene i slutten av vårsemesteret og oppsummeringer av den politiske situasjonen på lærestedene og i NKS spesielt, pekte disse oppgavene seg ut som de viktigste:

- + Den politiske kampen mot de borgerlige gruppene og mot SV-revisjonismen spesielt.
- + Skolering av forbundet og det nære omlandet, samt verving av nye medlemmer.
- + Lokal kamp (interessekamp, fagkritikk, miljøkamp etc. For skolene står kampen om å gjenvinne makta i interesseorganisasjonene som spesielt viktig.

Om den politiske kampen.

Til tross for den riktige målsettinga i vårplanen om å trappe opp den politiske kampen kraftig har vi oppnådd lite på dette området. Vi mangler initiativ og god propaganda som kan avsløre de borgerlige gruppens studentfiendlige og reaksjonære politikk. Vi har også kommet kort i å utvikle en konkret taktikk som kan forene enhet med flest mulig på konkrete kampsaker, med politisk kamp på teoretiske og politiske spørsmål.

For å komme på offensiven i den politiske kampen må vi planlegge konkret hvem vi skal rette kampen mot, vi må unngå å slå i alle retninger på en gang. Vi må planlegge hvilke områder av politikken vi skal konsentrere oss om å vinne gjennombrudd på i massene, vi må unngå å forsøke å løse alle motsigelser samtidig. Vi må planlegge hvilke metoder vi skal bruke i kampen og på hvilken "arena" vi ønsker å utkjempe "slaga". Dette er for å gi oss sjøl anledning til

grundige forberedelser, for å kunne samle styrkeoverlegenhet og "utkjempe slaget til egen fordel". Ganske mange steder er studentersamfunna de viktigste stedene for den politiske kampen og noen steder bør kampen om studentersamfunna være hovedoppgava til NKS. Men studentersamfunna er langt fra de eneste stedene det foregår og bør foregå politiske kamper. Vi bør forberede oss på å bruke klasse/seminardiskusjoner, veggaviskampanjer på konkrete saker, standsdiskusjoner og lokale konfrontasjonsmøter. I tillegg bør det vies større oppmerksomhet til vår egen sjølstendige propaganda, i form av egne lokale løpesedler, HMG-salg osv.

Hvem som er motstanderen for den politiske kampen må vurderes konkret ut fra forholda på hvert sted. Noen steder er den åpne reaksjonen viktigst, andre steder står kristne grupper spesielt sterkt, atter andre steder har populistiske/"grønne" grupper en brei massebasis. Vi må utvikle en politisk taktikk i forhold til alle disse gruppene. Likevel er det viktig å slå fast at for studentbevegelsen som helhet er SV-revisjonismen vår hovedmotstander. Derfor skal vi i det følgende konsentrere oss om å gi en kort analyse av SVs stilling.

SV er i framgang på lærestedene og har et visst initiativ både i den politiske kampen og i større grad i interessekampen. De viktigste posisjonene til SV er den politiske og organisatoriske kontrollen med de landsomfattende interesseorganisasjonene NSU, LNL, FR og DHL og i kontrollen av hele den "offisielle" studentpressa. Framgangen til SV viser seg både ved at de gradvis har vunnet flere posisjoner (sist LNL) og ved at de på viktige områder har vunnet større tillit for den revisjonistiske politikken blant massene. Særlig viktig er angrepa på Kina og 3-verden-teorien, forsvaret av sosialimperialismen og offensiven i det nasjonale spørsmålet (Svalbard, forsvar av Norge ved okkupasjon etc.) og ikke minst propagandaen for at studentene er en reaksjonær mellomlagsgruppe uten egne interesser å forsvare.

For å vinne avgjørende framgang i studentkampen og i oppslutning om NKA politiske linje er den viktigste forutsetninga at vi klarer å bekjempe og avsløre SV og redusere deres innflytelse i studentmassene.

Sjøl om SV er vår politiske hovedmotstander, betyr ikke det at vi skal gjenta gamle feil i taktikken mot dem. Den taktiske linja vår må inneholde både enhet og kamp. Målet for kampen er å vinne flest mulig av de progressive massene som i dag er under SV-ledelsens innflytelse.

Sjøl om SV på lærestedene har hatt en viss framgang er de fortsatt prega av store motsigelser i egne rekker, både mellom ledelse og medlemmer/masser og mellom forskjellige fraksjoner i ledelsen. Særlig er motsigelsene på Sovjets rolle i Afrika viktige og truer enheten i hele SV. På universitetet går det også motsigelser mellom en tradisjonell sosialdemokratisk politikk og en KUL-inspirert politikk i en rekke spørsmål.

Om skolering og verving.

Et av de viktigste hindrene for at NKS skal vinne framgang er at det politiske nivået hos medlemmene, fra topp til bunn i organisasjonen, er for lavt. Dette skyldes først og fremst et langvarig politisk avvik hos NKS-ledelsen i synet på skolering og kaderfostring. Bare en omfattende skolerings og fostringskampanje av oss sjøl og våre nære venner kan endre denne situasjonen. Vi trenger studier og skolering i grunnleggende spørsmål i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, i viktige klassekampsspørsmål i dag og i virkeligheten i vårt eget land og internasjonalt.

Metodene vi mener bør anvendes i denne kampanja er nærmere gjort rede for i planen for Oslo, det samme gjelder en innstilling om hvilke emner som bør studeres, vi skal derfor ikke gå nærmere inn på det her.

Det må understrekes spesielt at en absolutt forutsetning for at skoleringskampanja skal bli vellykka er at NKS laga søker og får hjelp fra partiet. Styrene må ikke sitte passivt å vente på at denne hjelpa skal komme, men må sjøl oppsøke kamerater fra partiet på stedet, diskutere med dem og gjøre konkrete avtaler om hvordan partiets ledelse skal utøves.

Det må også understrekes at denne skoleringskampanja som både skal omfatte medlemmer og sympatisører, må erstatte studiesirkler som hovedmetode i vervingsarbeidet. Dette er fordi de fleste lag ikke vil ha kapasitet til både å drive skoleringskampanja og studiesirkler på samme nivå som til nå. Det betyr ikke at verving er blitt en mindre viktig oppgave enn tidligere, men bare at vi må tilpasse metodene for verving til den brennende oppgava med omfattende skolering og kaderfostring.

Om den lokale kampen.

Den kanskje viktigste framgangen for NKS det siste året er at vi har knyttet nærmere bånd til massene og vunnet nyr tillit i det lokale miljøet, ved å gå i spissen for å ta opp kampen for massenes nære interesser. De områdene det er reist lokale kamper og aksjoner på har variert mye fra sted til sted, noen steder har fagkritikken stått i sentrum, andre steder har det vært aksjoner mot strykprosenten, studieordninga, pensum osv.

Dersom vi på nytt slipper disse lokale kampene og kutter båndet til massene lokalt, gjør vi en prinsipiell feil. Tvert om må målsettinga være å styrke vår stilling i det lokale miljøet og den lokale kampen. Kommunistene på instituttet/skolen må svømme som fisken i vannet blant massene og hele tida ha massenes velferd og nære interesser som et grunnleggende utgangspunkt for alt arbeid.

Sjøl om det er reist mange riktige og fine lokale aksjoner det siste året, er det få (om noen) av disse som er slutført eller ført fram til seier. Mange steder har aksjonene falt sammen etter ei tid og aktiviteten har dabba av. Årsakene til dette er:

- 1) Kommunistene har ikke evna å utvikle en politikk og taktikk for kampen som har inbefatta hvordan den skal videreføres etter at den er reist og hvordan den skal avsluttes.
- 2) Bare på et fåtall steder har vi utvikla en riktig linje for enhetsfronten og for organiseringa av massene.

Når vi til høsten skal videreutvikle de lokale kampene som har pågått og reise nye, må vi legge hovedvekta på å utvikle politikken på disse to områdene. Dette må skje i nært samarbeid med og under rettleiing av partiet lokalt.

En spesiell svakhet med den lokale kampen det siste året er at den sjølstendige kommunistiske propagandaen de fleste stedene har glimra med sitt fravær. Vi må endre dette i høst og vise for massene at det er kommunistene som går i spissen for å forsvare deres interesser, vi må vise perspektivene på den kampen ~~xxxx~~ vi nå fører mot borgerskapets og statens angrep og stille sosialismen i motsetning til vår situasjon under borgerskapets diktatur.

Om interessekampen på skoleene/valgkampen i IK-frontene.

For del fleste lærer- og sosialskoler bør interessekampen og valgkampen til LNL og FR være hovedoppgave. Det bør være meget godt begrunnet i spesielt viktige andre kampoppgaver lokalt for å avvike fra dette. Årsakene er:

- Interessekampen står forholdsvis sterkt på disse skoleslaga og massene er opptatt av hvilken politisk linje som står i ledelsen for interesseorganisasjonen deres.
- SV-revisjonistene har nå vunnet flertall i både LNL og FR og dermed styrka sine politiske og organisatoriske posisjoner i studentbevegelsen kraftig. I FR har studentene allerede begynt å merke virkningene av å ha en revisjonistisk ledelse gjennom sabotasje av ST.m. 13 kampen. Det er en revolusjonær plikt for oss å kjempe for at de progressive igjen vinner flertall i disse to organisasjonene, slik at de på ny kan bli virkelige kamporganisasjoner i studentenes interesse. Klarer vi det ikke dette skoleåret, vil vi sikkert klare det neste år.
- På skolene til forskjell fra universitetet, står den politiske kampen mellom den revisjonistiske, borgerlige politikken og den kommunistiske politikken særlig skarpt i interesseorganisasjonene. Det betyr at det vil være umulig for oss å vinne avgjørende framgang på skolene uten å konsentrere mye krefter om arbeidet i LNL/FR.

(For laga i Oslo sin del betyr dette at sjøl om distriktet som helhet og de fleste laga vil ha valgkampen i studentersamfunnet som hovedoppgave, skal lærer- og sosialskolene ha interessekampen og valgkampen i frontene som hovedoppgave.)

Forutsetninga for å kunne seire i LNL og FR er at kommunistene evner å gå i spissen for interessekampen på hver enkelt skole. Problemet på skolene det siste året har ikke vært at det har manla bevegelse i massene i interessekampen (sjøl om det og har vært tilfelle noen steder). Problemet har særlig vært at massene har mangla en riktig politikk og taktikk å gå til aksjon etter. Derfor har det mange steder ikke blitt noen aksjon sjøl om misnøyen blant massene har vært stor. Der det har blitt reist aksjoner har de ofte ikke resultert i noe fordi vi ikke har hatt noen linje for å videreutvikle og styrke dem. Dessuten har vi ikke hatt en riktig enhetsfronttaktikk med å forene alle som lar seg forene i kampen. Disse problemene må vies full oppmerksomhet i den nye planperioden.

Vi kan ikke her streke opp en slik helhetlig politisk linje, men skal nøye oss med å peke på noen politiske saker som er særlig viktige å utvikle politikken på:

- Kampen om innholdet i faget. Forlærer skolenes del gjelder dette særlig spørsmålet om pedagogikken og spørsmålet om karakterer/bestått/ikke-bestått.
- Den demokratiske kampen. Særlig viktig er representasjon eller boikott av høyskolestyrene og spørsmålet om allmøtenes rett til å fatte beslutninger/tilbakekalle representanter.
- Den økonomiske kampen. Spørsmålet om budsjettbevilgningene til skolene og konsekvensene nedskjæringer får for det faglige innholdet og utbyttet av undervisninga er svært viktig.

Til slutt: støtte til 3.verdens folk og arbeidsfolk i streik o.l. er sentrale kampspørsmål i LNL og FR.